

Ets, és, som bosc

Gemma Sánchez Bosch, premi Arnau de Palomar 2019
en la categoria de Recull de poesia

I

Et busco a tu quan necessito una cova
tan bonica i protectora com una mare
encaix embrionari que em fa abraçada.

Escorça vella i cargolada, et busco a tu...
que tens raconets on el silenci hi descansa,
íntim cau que, de pedra, t'empara.

Ets resguard que estima, refugi que acull,
ets casa.

II

Amor, ets branca d'alzina, la més alta
que encimbella el turó davant dels ulls.

Cap bosc que t'aixoplugui, a la deriva,
com en un mar desconegut, d'aigües greus,
tenses o suaus i dúctils. A mercè
del temps, de l'escenari i dels fets: els purs
i els més infames. Obscuritat i llum.

Exterior, dins, lluny, endins... amunt i dins...
N'és aquest l'aliment complex i secret.
Arrel que busca i solca ben endins,
sol i vent, fulla que es nodreix de fora.

Perfecta mixtió per a fer ben créixer
tronc i arrel, fulla, escorça i branca.

III

La brúixola ha capgirat el seu nord
les meves cames fermes però dubtoses
no van per cap guia ni camí fiable.
No es condueixen per cap pensament
que es pugui dir que amb enteresa
em dugui a cap fita raonable.

I perduda entre viaranys absurds
el bosc està essent una sòrdida trampa.

IV

La tarda és un escull on resisteixen
els gests valents, les il·lusions castrades.
Il·lusions que cercaven noves vides
que s'enfilaven amunt per les finestres,
que veien el futur en belles imatges
d'utopies personals i col·lectives,
persistint en els somnis inabastables.

En aquest breu capvespre a la penombra
aquelles ara fan el caliu que exhorta
cada pas del viatge que recomença
cansat, dia rere dia a trenc d'alba.

A ponent, la tarda no em lleva vida.
Escull que la fa seguir i als ulls em mira.

Ets, és, som bosc. II-Il·lustració de Miquel S. Jassans.

V

No diré més papallones a l'estómac.

Et sento en mi com flama que no s'apaga,
caliu ardent que em pertany a cada albada,
una força del cert irrenunciable.

No diré més papallones a l'estómac.

Aplec d'ocells que piula i dins meu fa estada.
Cuques de llum que em besen i m'acompanyen,
m'habiten quan la tarda és ben entrada.

No diré mai més papallones a l'estómac.

Un foc petit que és centre a la meva terra.
Un fibló plaent que al bell mig del cos
fa núvols de sol i un rusc de goig.

Sentir
un fanalet, un niu encès. Una brasa.

VI

Respirar terra fangosa
i descloure les parpelles
per massa terra al damunt:
la prosòdia dels somnis
és a punt d'obrir-me els ulls.

Carregada de desitjos tous
faig de la melassa un poc d'enyor.
Enyor valent, enyor desentès,
enyor més que injustificable,

Enyor de cap absència.

Enyor figuratiu que m'escorxa de viu en viu.

La prosòdia dels somnis no m'entén...
ni jo l'entenc a ella...

VII

Esgarrapo una punta de desig.
La resguardo abraçada fort al pit
com un tresor estimat, secret i íntim,
com una sort que duc continguda en mi
tan endins i tan lluent que és jo.

Vora un llac envoltat de pins i pedres
la punta de desig s'hi enfonsa. Mansa.
Si no la proclamo en restarà al fons.
Misteri que visc arraulit en mi.

Sé que el llac és un dipositari antic.
Gaudeixo dels moments més meus. I somric.

VIII

Al bell mig del bosc tinc la clariana.
Cap arbre l'habita ni cap matoll.
Les roques com si haguessin fugit
en centrifugació s'amunteguen
al voltant d'un vast i ample cinturó
que acordona, cercla la clariana.

Lluny del centre de la buidor. La clapa.
Al mig del gran buit la terra és aspra.
Taca que és eixorca. Buit sense vida.
Zona zero de reconstrucció.

Repòs adust entre malesa abrupta
on no hi trobo fil per estirar,
cap bona paraula per compartir,
cap melodia per cantussejar.

IX

Arbres que ens fan de respir
i tarda que esdevé consol.

Llac que amaga, fang que enyora
cuca de llum i niu encès.

Bosc que ens dona ales
que vertebrava l'ànima
bosc que ets tu,
sóc jo, som nosaltres. »